

Eoin Colfer s-a născut pe 14 mai 1965, la Wexford, Irlanda. Prima dată și-a arătat interesul pentru scris în clasele primare atunci când a început să scrie texte inspirate din poveștile cu vikingi pe care abia le descoperise la școală.

După încheierea studiilor la Universitatea din Dublin, a revenit la Wexford ca profesor de școală primară. Între 1992 și 1996 a lucrat, împreună cu soția lui, în Arabia Saudită, Tunisia și Italia.

Primul text publicat, *Benny and Omar*, a apărut în 1998 și la baza lui stă experiența prin care a trecut în Tunisia.

În 2001 a fost publicat primul volum din seria *Artemis Fowl*, iar odată cu succesul acestei cărți a început cariera lui de scriitor profesionist. A renunțat la postul de profesor, dedicându-se exclusiv scrierii.

**Eoin Colfer**

# *Artemis Fowl*

## *Misiune arctică*

Traducere din engleză  
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

**excalibur**

## **O evaluare psihologică**

Extras din

Până la vîrstă de treisprezece ani, pacientul nostru, Artemis Fowl, a dat semne că ar avea un intelect superior oricărui om de la Wolfgang Amadeus Mozart încوace. Artemis l-a învins pe campionul european la șah, Evan Kashoggi, într-un turneu online, a brevetat peste douăzeci și șapte de invenții și a câștigat concursul de arhitectură pentru proiectarea noii Opere din Dublin. În plus, a făcut și un program de computer prin care a deturnat milioane de dolari din conturi bancare elvețiene în propriile conturi, a falsificat peste o duzină de picturi impresioniste și a obținut prin înșelăciune o cantitate substanțială de aur de la Neamul Zânelor.

Întrebarea este de ce. Ce l-a făcut pe Artemis să se implice în activități infracționale? Răspunsul are legătură cu tatăl său.

Artemis Fowl Senior a fost capul unui imperiu infracțional care se întindea de la docurile Dublinului până pe străduțele lăturalnice din Tokyo, dar a avut ambiția să-și consolideze imaginea de om de afaceri respectabil. S-a cumpărat o navă de transport marfă, a încărcat-o cu 250 000 de doze de colă și a pornit spre Murmansk, în nordul Rusiei, unde încheiase o înțelegere care s-ar fi putut dovedi profitabilă vreme de câteva decenii.

Din nefericire, Mafia rusă a hotărât că nu era de acord ca un magnat irlandez să pună mâna pe o parte din piață și a scufundat în Golful Kola. Artemis Fowl Senior a fost declarat dispărut, presupus mort.

Artemis Junior era acum șeful unui imperiu cu fonduri limitate. Pentru a reface averea familiei, s-a implicat într-o carieră infracțională care i-a adus peste 15 milioane de lire sterline în numai doi ani.

Această avere colosală a fost folosită, în principal, pentru finanțarea expedițiilor de salvare în Rusia. Artemis a refuzat să credă că tatăl său murise, deși cu fiecare zi care trecea ipoteza părea tot mai probabilă.

Artemis i-a evitat pe ceilalți adolescenți și n-a vrut să meargă la școală, preferând să-și petreacă timpul planificând următoarea fărădelege.

Așadar, chiar dacă implicarea sa în răscoala goblinilor, după ce a împlinit paisprezece ani, avea să fie traumatizantă, terifiantă și periculoasă, probabil era cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Măcar avea să petreacă ceva timp în aer liber și să întâlnească oameni noi.

Mare păcat că mai toți încercau să-l omoare.

## PROLOG

MURMANSK, NORDUL RUSIEI, CU DOI ANI ÎN VRMĂ

Cei doi ruși se înghesuiau în jurul unui butoi în care ardea un foc, într-o încercare inutilă de-a scăpa de frigul arctic. Golful Kola nu era locul unde să-ți dorești să te afli după septembrie, mai ales nu în Murmansk. În Murmansk până și urșii polari purtau fulare. Nicăieri nu era mai rece, poate cu excepția Norilsk-ului.

Cei doi erau mafioți și erau mai obișnuiți să-și petreacă serile în BMW-uri furate. Cel mai masiv dintre ei, Mikhael Vassikin, s-a uitat la Rolexul fals de sub mâneca cojocului.

— Chestia asta ar putea îngheța, a spus Mikhael, ciocănind în geam. Atunci ce-o să mai fac cu el?

— Nu te mai tot plânge, a zis cel numit Kamar. Și, oricum, e vina ta c-am rămas pe afară.

Vassikin s-a oprit.

— Poftim?

— Ordinul a fost simplu: să scufundăm *Fowl Star*. Tot ce trebuia să faci era să arunci în aer încărcătura. Era o navă imensă, slavă cerului. Arunci în aer încărcătura și gata. Dar nu, marele Vassikin țintește pupa. Și n-ai avut nici măcar o singură rachetă de rezervă

ca să termini treaba. Așa că acum trebuie să căutăm supraviețuitorii.<sup>ti</sup>

— Păi, s-a scufundat, nu-i aşa?

Kamar a ridicat din umeri.

— Și ce dacă? S-a scufundat încet, pasagerii având destul timp să se agațe de ceva. Vassikin, faimosul trăgător de elită! Și bunică-mea s-ar fi descurcat mai bine.

Lyubkhin, omul Mafiei de pe docuri, s-a apropiat înainte ca discuția să degeneze într-o cafteală în toată regula.

— Care-i treaba? a întrebat yakutul, arătând ca un urs.

Vassikin a scuipat peste zidul cheiului.

— Tu ce părere ai? Ați găsit ceva?

— Pești morți și lăzi sparte, a spus yakutul și le-a întins mafioților câte o cană aburindă. Niciun suflet viu. Au trecut mai bine de opt ore. Oamenii mei pricepuți caută tocmai până la Capul Verde.

Kamar a băut cu poftă, apoi a scuipat dezgustat.

— Ce-i chestia asta? Smoală?

Lyubkhin a râs.

— Cola fierbinte. De pe *Fowl Star*. Lăzi întregi se lovesc de țărm. În seara asta chiar că suntem în Golful Kola.

— Ai grijă, a zis Vassikin și a vărsat băutura în zăpadă. Vremea asta mă face irascibil. Așa că gata cu glumele proaste. Mi-e destul că trebuie să-l ascult pe Kamar.

— Nu pentru mult timp, a murmurat partenerul lui. Mai dăm o tură și oprim căutările. N-ar putea supraviețui nimeni în apele astea opt ore.

Vassikin și-a întins paharul gol.

— N-ai ceva mai tare? O gură de vodcă, să alungăm frigul? Știu că mereu ții o sticluță ascunsă pe undeva.

Lyubkhin a dus mâna la buzunarul de la spate, dar s-a oprit când walkie-talkie-ul de la centură a început să-i bârâie. Trei zgomote scurte.

— De trei ori. Âsta-i semnalul.

— Semnalul pentru ce?

Lyubkhin a apucat-o grăbit pe doc, strigând peste umăr.

— Trei zgomote prin stație. Înseamnă că echipajul canin a găsit pe cineva.

Supraviețuitorul nu era rus. Asta era clar după haine. Totul, de la costumul făcut pe comandă, la haina din piele, fusese în mod evident cumpărat din Europa de Vest, poate chiar din America. Hainele erau croite pe măsură și fabricate din materiale de cea mai bună calitate.

Deși hainele bărbatului erau relativ intacte, corpul său nu avusesese parte de aceeași soartă. Picioarele și mâinile lui goale erau pline de degerături. Un picior iî atârna ciudat de la genunchi în jos, iar fața iî arăta oribil, plină de arsuri.

Echipa de căutători îl cărase dintr-o râpă aflată la trei kilometri spre sud de port, pe o targă improvizată dintr-o prelată. Bărbații s-au îngrămadit în jurul prăzii, bătând din picioare să alunge frigul care le invadase bocancii. Vassikin și-a croit drum printre ei cu coatele și a îngenuncheat ca să vadă mai bine.

— Sigur o să-și piardă piciorul, a remarcat el. Și câteva degete. Nici fața n-arată prea bine.

— Mulțumim, domnule doctor Mikhael, a comentat sarcastic Kamar. Vreau act de identitate?

Vassikin l-a buzunărit repede și cu precizie. Portofel  
și ceasameni și cărți

— Nimic. E ciudat. Ai crede că un bogătaș ca ăsta are niște lucruri personale, nu-i aşa?

Kamar a încuviațat din cap.

— Da, aşa e.

S-a întors spre oamenii strânși în cerc.

— Zece secunde, apoi avem probleme. Păstrați banii, de restul lucrurilor am nevoie.

Marinarii au căzut pe gânduri. Tipul nu era masiv. Dar făcea parte din Mafia, sindicatul rusesc al crimei organizate.

Un portofel din piele a trecut din mână în mână și a alunecat într-o gaură din prelată. Câteva momente mai târziu i s-a alăturat un cronograf Cartier. Era din aur bătut cu diamante. Valoarea cât salariul mediu pe cinci ani al unui rus obișnuit.

— Înțeleaptă decizie, a spus Kamar, adunând comorile.

— Ei bine? a întrebat Vassikin. Pe el îl păstrăm?

Kamar a scos un card Visa Platinum din portofelul din piele de ied și a citit numele.

— O, da, îl păstrăm, a răspuns, pornindu-și mobilul. Îl păstrăm și punem niște pături pe el. La ce noroc avem, o să facă pneumonie. Și, crede-mă, nu vrem să pățească nimic. E biletul nostru spre succes.

Kamar era încântat. Era ceva total atipic pentru el.

Vassikin s-a ridicat cu greutate.

— Pe cine suni? Cine e tipul ăsta?

Kamar a selectat un număr din meniul de apelare rapidă.

— Îl sun pe Britva. Pe cine credeai că sun?

Vassikin s-a îngălbénit la față. Era periculos să-l suni pe șeful. Se știa că Britva împușca pe cine-i aducea vești proaste.

— E o veste bună, nu? Îl suni să-i dai o veste bună?

Kamar a întors cardul Visa spre partenerul său.

— Ia citește aici.

Vassikin a studiat cardul câteva clipe.

— Nu știu *angliskii*. Ce scrie? Cum îl cheamă?

Kamar i-a răspuns. Un zâmbet s-a lățit încet pe fața lui Mikhael.

— Sună-l, a spus el.

**LEGĂTURİ DE FAMILIE**

Pierderea soțului a avut un efect profund asupra Angelinei Fowl. S-a retras în camera ei și a refuzat să mai iasă. S-a refugiat în propria-i minte, preferând visele trecutului în locul vieții reale. E îndoielnic că și-ar fi revenit dacă fiul ei, Artemis al II-lea, n-ar fi făcut o înțelegere cu elfa Holly Short: sănătatea mamei lui în schimbul a jumătate din aurul destinat răscumpărării, pe care el îl furase de la poliția zânelor. Imediat ce mama lui și-a revenit complet, Artemis Junior și-a concentrat eforturile pe localizarea tatălui său, investind sume importante din averea familiei în excursii în Rusia, în obținerea de informații de la fața locului și în companii de căutare pe Internet.

Tânărul Artemis era dotat peste măsură cu șiretenia specifică familiei Fowl. Cu toate astea, odată cu recuperarea mamei sale, o doamnă cinstită și frumoasă, i-a fost din ce în ce mai greu să-și pună în practică manevrele ingenioase. Manevre care erau mai necesare ca niciodată pentru finanțarea căutării tatălui său.

Angeline, îngrijorată de obsesia fiului ei și temându-se de efectele ultimilor doi ani asupra sănătății lui mintale, și-a trimis băiatul în vîrstă de treisprezece ani să facă terapie cu consilierul școlii.



N-aveai cum să nu-l compătimești. Pe consilier, adică...ru oameni și cărți

**ȘCOALA ST. BARTLEBY PENTRU TINERI GENTELEMENI, COMITATUL WICKLOW, IRLANDA, ÎN PREZENT**

Doctorul Po s-a lăsat pe spate în fotoliul lui moale și a aruncat o privire la pagina pe care o avea în față.

— Acum, domnule Fowl, hai să stăm de vorbă, bine?

Artemis a oftat din toți rărunchii, îndepărându-și bretonul negru de pe o sprânceană generoasă și deschisă la culoare. Când aveau să învețe oamenii că o minte ca a lui nu putea fi disecată? Citise mai multe manuale de psihologie decât însuși consilierul. Chiar contribuise cu un articol la *Jurnalul Psihologilor* sub pseudonimul Doctor F. Roy Dean Schlippe.

— Desigur, domnule doctor. Să vorbim despre scaunul dumneavoastră. E victorian?

Po a mângâiat cu drag brațul din piele al scaunului.

— Da, aşa e. E moștenire de familie. Bunicul l-a cumpărat la o licitație în Sotheby's. Se pare că provine de la palat. Preferatul reginei.

Un zâmbet subțire a lătit buzele lui Artemis cam cu un centimetru.

— Să fim serioși, domnule doctor. Nu obișnuiesc să tină falsuri la palat.

Mâna lui Po s-a încleștat pe pielea veche.

— Fals? Vă asigur, domnule Fowl, că e absolut autentic.

Artemis s-a apăcat să vadă mai bine.

— E făcut cu cap, nu zic nu. Dar ia priviți aici.

Privirea lui Po a urmărit degetul Tânărului.



— Vedeți modelul în cruce de pe capul cuișoarelor? E de fabricație industrială. Secolul al nouăsprezecelea în cel mai bun caz. Bunicul dumneavoastră a fost înșelat. Dar ce contează? Un scaun e un scaun. Un lucru ca oricare altul, nu-i aşa, domnule doctor?

Po a mâzgălit ceva furios, încercând să-și alunge nemulțumirea.

— Da, Artemis, ești inteligent din cale-afară. Exact cum scrie la tine în dosar. Tu și micile tale jocuri mentale. Acum, ce-ai zice să revenim la tine?

Artemis Fowl Junior și-a netezit cutele pantalonilor.

— Aici avem o problemă, domnule doctor.

— Serios? Și care-ar fi asta?

— Problema e că știu răspunsul la orice întrebare pe care mi-ați pune-o.

Doctor Po a scris în carnetel un minut întreg.

— Chiar avem o problemă, Artemis. Dar nu e asta, a zis el în cele din urmă.

Artemis aproape c-a zâmbit. Fără îndoială, doctorul avea să-i servească o altă teorie previzibilă. Oare de ce tulburare mai suferea astăzi? Poate personalitate multiplă sau probabil era un minciнос patologic?

— Problema e că nu respectă pe nimeni îndeajuns încât să-l tratezi ca pe-un egal.

Artemis se simți bulversat. Doctorul ăsta era mai deștept decât ceilalți.

— E ridicol. Există câțiva oameni pentru care am cea mai adâncă prețuire.

Po a continuat să privească în carnetelul lui.

— Serios? Cine, de exemplu?

Artemis a căzut pe gânduri o clipă.

— Albert Einstein. Teoriile lui au fost în general corecte. Și Arhimede, matematicianul grec.

